

FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

OFICI DE SANT ANDREU

Com cada any vam celebrar Sant Andreu, el nostre patró, amb l'ofici solemne de Festa Major. Sant Andreu sempre s'escau en vigílies de l'inici de l'Advent. La vermellor litúrgica contrasta amb el color morat de la petita quaresma de Nadal, de l'estètica del temps que ens porta a l'Adveniment de Crist. Enguany, va fer l'homilia Mn. Manel López, rector de la parròquia de Salelles i capellà del santuari de Joncadella, al Bages. Mn. Manel és fill de Sant Joan de les Abadesses i prevere de la nostra diòcesi. És Doctor en Filosofia i llicenciat en psicologia i humanitats. La seva predicació, entusiasta i vivencial, va girar precisament entorn de les tres mirades, partint de l'episodi de la trobada de Jesús amb l'apòstol. L'ofici fou solemnitzat com sempre, pel Cor parroquial. En acabada la celebració, una colla d'infants de la catequesi que hi van participar, van recollir el primer ciri de la Corona d'Advent que prepararan a casa. A Centre Europa, l'Advent és molt viscut a nivell popular. I per això, els darrers anys també han arribat a casa nostra algunes formes populars de viure aquesta màgia de la preparació cristiana del Nadal. En són exemple els calendaris d'advent i la Corona, una tradició d'origen germànic-nòrdica. Sant Andreu, doncs, va passar, la tarda, -curta-, ens va abocar a la vigília del primer diumenge del nou any litúrgic.

HOMILIA DE LA FESTA DE SANT ANDREU

Sr. Rector, sacerdots concelebrants, autoritats de la vila, germans i germanes en Crist, el Senyor.

Agraeixo al Sr. Rector per convidar-me en aquesta celebració entranyable del vostre patró.

Portava dies intentant preparar unes paraules per poder dir-vos avui, però sempre que començava a escriure-ho llençava el foli a la paperera, total que l'he omplert fins a dalt de papers, sense tenir massa clar què us podria explicar sobre el vostre patró. Fins que aquesta setmana, tot passejant, resant el rosari, per la carretera de Vic, de Manresa, arribo a la botiga de fruita de venda al major, anomenada l'Atmeller, i just al davant trobo una pissarra doble, en forma de cavallet i per un cantó trobo el preu de la fruita d'oferta, i per l'altre una frase sorprenent que diu així: "Estem en temps de crisi, ara és temps d'estimar-nos autènticament". I se'm va encendre la bombeta.

Fixeu-vos en l'evangeli de Mateu que hem llegit. 1er, Jesús crida als dos germans Pere i Andreu, i després Jaume (el que està enterrat a Galícia, a Santiago de Compostel·la) i el seu germà Joan, i tots a l'instant ho deixen tot. Aquest Natzarè exerceix una fascinació tant gran que ho deixen tot a l'instant. Davant la mirada profunda de Crist, davant una mirada que els ofereix estimació, reconeixement, tendresa, vida, qui s'atreveix a defugir-la? Aquests apòstols davant aquesta mirada penetrant de Jesús escolleixen el camí de l'amor autèntic. I el trien perquè arriben a intuir que Déu és al seu costat a través d'aquest Jesús que se'ls acosta, i que participa en el dolor per tot aquest mal que devasta la terra, que se'ls acosta per a patir per ells i amb ells, per les seves solituds incapaces d'estimar, perquè els estima. És la sofrència de l'amor que comprèn, la compassió activa i lliure, fruit d'una gratuïtat sense límits. El Déu de Jesucrist se'ls ha mostrat com el Déu capaç de tendresa i de pietat, fins al punt de sofrir pels pecats del món; un Déu tendre com un Pare i una Mare, que no renega mai dels seus fills; un Déu humil que manifesta la seva omnipotència i la seva llibertat precisament en la seva aparent feblesa davant el mal; un Déu que accepta sofrir per amor el pes del nostre pecat i del dolor que aquest pecat introdueix en el món. Però precisament, en la mort de Jesús en la creu, Déu ens ensenya a treure el bé del mal, la vida de la mort.

Aquesta és la 1era mirada de Jesús als apòstols, però hi ha una 2ª mirada que Jesús ens adreça a nosaltres. A cadascú de nosaltres personalment, amb els nostres noms i cognoms, amb la nostra història personal i col·lectiva. Em sento estimat en gran manera per Algú més gran que tots nosaltres. És una mirada profunda, que penetra i il·lumina el nostre interior, que trenca el nostre cor de pedra, per donar-nos un cor capaç d'estimar. Les preguntes que Déu ens fa són esperit i vida, perquè ens inviten a reconèixer les raons del nostre desencís de viure i de la nostra manca de felicitat i de pau, sobretot en nosaltres mateixos, en la fatiga i en la por d'estimar allò que portem a dins, en la sospita de no ser estimats, en la desconfiança davant qualsevol actitud d'amor gratuït.

El camí que Jesús ens dirigeix a través de la seva mirada intensa és difícil. Certament, convé que aprenguem a conviure amb nosaltres mateixos, a acceptar aquesta permanent inestabilitat psicològica i espiritual; però això exigeix de copsar-ne el perquè, preguntant-nos de quina manera, també a través d'aquest camí tort, Déu ens estima i vol fer-nos fills seus. És escollir el camí de l'amor autèntic, que deia la pissarra de la fruiteria.

Rendir-se a la mirada de Déu: Per a desfer l'aparent absurditat de la vida hi ha un sol camí possible: Posar-m'hi contínuament davant per davant, sense evadir-me, i rendir-me alhora, sense reserves, a les mans del Déu humil i sofrent, del Déu crucificat. Contemplem el crucificat. És el camí ignasià:

Contemplant el Crist crucificat em pregunto què he fet pel Crist? Què faig pel Crist? I, què farè pel Crist?

La 3ª mirada consisteix en mirar el patró que tenim. Un apòstol: Sant Andreu. Els que hem tingut la sort de fer el camí de Sant Jaume de Compostel·la durant 10 anys seguits comprenem la importància dels pelegrins de venerar, estimar, de tenir una gran devoció per algú que va veure i conviure amb el mateix Jesús de Natzaret. Per això, quan arribàvem a la plaça de l'Obradoiro de la Catedral de Santiago de Compostel·la davant la imatge de pedra de Sant Jaume pelegrí ens abraçàvem emocionats. La nostra emoció augmentava quan ens agenollàvem davant el sepulcre de l'apòstol en la cripta. De la mateixa manera us heu d'emocionar i sentir devoció pel vostre apòstol que també va veure i viure amb Jesús de Natzaret, l'apòstol Sant Andreu.

Malgrat les meves contradiccions i pors, jo també crec en el Jesús que varen creure els apòstols Sant Andreu i Sant Jaume. Jo també segueixo aquell que Sant Andreu, Sant Jaume i els apòstols van seguir.

I vull acabar amb la paraula dels pelegrins de Santiago quan arriben al monte de Gozo i contemplen ja les agulles de la Catedral i d'emoció criden: ULTREIA, que significa endavant. Sempre Endavant. El cristià sempre s'ha de posar en camí, endavant, sense defallir.

Que l'apòstol Sant Andreu ens beneeixi i ens guardi de tot mal i ens animi a seguir a Jesús, en qui va confiar fins al final donant testimoni del seu amor, morint crucificat a l'Acaia.

Que així sigui.

Manel López Ceballos, prevere.

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Els dies feiners, a tres quarts menys cinc minuts de NOU del matí, **rés de Laudes**, i a les NOU, **Missa**, la capella fonda.

Els dijous de 2/4 de CINC fins 2/4 de SIS de la tarda, **adoració eucarística**, a la capella fonda.

Dimarts dia 10,
Ritu hispanomossàrab: **Santa Eulàlia de Mèrida, verge i màrtir**. Memòria..

Divendres dia 13,
Santa Llúcia, verge i màrtir. Memòria.

Santa Llúcia va ser una jove màrtir cristiana que és venerada com a santa per les Esglésies catòlica i ortodoxa. La seva festivitat se celebra el 13 de desembre, la nit més llarga de l'any segons el primer calendari julià, i és la santa patrona dels cecs i els mals de la vista.

Segons la creença popular, el pare de Llúcia hauria mort quan ella era una nena. Llúcia havia decidit consagrar la vida a Déu i fer un vot de virginitat però la seva mare, Eutíquia, la va prometre amb un home pagà. Per convèncer a la seva mare que l'alliberés del compromís, Llúcia la va portar a resar a la tomba de Santa Àgata per demanar-li que curés la disenteria que Eutíquia feia quatre anys que patia. La malaltia es va curar i la seva mare va accedir a cancel·lar el prometatge i repartir el dot entre els pobres.

Però, el seu pretendent va denunciar-la com a cristiana a un tribunal romà, i va ser sotmesa a un judici en el qual s'intentà que abandonés la fe cristiana i adorés els déus pagans. Davant la negativa de Llúcia a venerar l'emperador Dioclecià com a Déu, va ser sotmesa a diverses tortures incloent-hi l'extracció dels ulls fins que finalment va ser decapitada.

Dissabte dia 14,
Sant Joan de la Creu, prevere i doctor de l'Església. Memòria.

A les SET del vespre, **repartiment dels ciris d'Advent als infants i Missa de vigília**, a l'església gran.

Diumenge dia 15,
Diumenge III d'Advent

A les DEU del matí, **Missa matinal, a la capella fonda**. I, a 1/4 d'UNA del migdia, **Missa solemne**, a l'església gran.

DE LA PREGÀRIA DE BENEDICCIÓ DE LA CORONA

*Tota la terra, oh Senyor, s'alegra aquests dies
i l'Església crida de goig
davant del vostre Fill, el Senyor
que s'acosta, com a llum resplendent,
de la ignorància, del dolor i del pecat.
Ple d'esperança en la seva vinguda,
el vostre poble ha preparat aquesta Corona
amb rams del bosc
i l'ha guarnida amb llums.*

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 8, a les deu, pels esposos Pere Picañol i Dolors Solà, i per en Josep Picañol Solà.

I a 1/4 d'una, per en Francesc Boixaderas en el 2on aniversari, pels esposos Feliu Mauri i la Montserrat Oms, per en Lluís Mauri Oms, per en Ventura Boix en el 7è aniversari, i per la Conxita Baucells Obiols en el 13è aniversari.

Dimarts dia 10, pels esposos Roquet Jordà.

Dimecres dia 11, per Anna Maria Garcia Reyes.

Dijous dia 12, per l'Agustí Meya Bayés, per la Josefa i en Miquel Homs Arquimbau.

Divendres dia 13, en acció de gràcies.

Dissabte dia 14, per la Pepeta Sardà Roqueta.

Diumenge dia 15, a les deu, pro populo I a 1/4 d'una, pels esposos Joan Lleopart Prat i Dolors Coll Roqueta, i pels difunts de la família.